## Viaţa. Şi gândul după ea…

poate experienţa mea salvează pe alţii!

**de Gheorghe Alexandru**

Soarele canicular începuse să apună, în urma lui câteva raze mângâind străzile încă încinse ale oraşului în care forfota de abia începea. Oameni ce părăseau locul de muncă îndreptându-se grăbiţi spre casă, aglomerau gurile de metrou, staţiile de autobuz şi tramvai, motoarele maşinilor deveneau aproape asurzitoare, sunetul fiind reţinut între zidurile groase ale înaltelor şi luxoaselor clădiri ce se ridicau semeţe de la sol.

Trezit parca din visare, tânărul tresari la auzul unui claxon. Se ridica de la birou, îşi aprinse o ţigară şi privi pe fereastra oftând adânc. Lua nişte foi se uita rapid peste ele şi apoi le arunca uşor nepăsător, înapoi pe birou. După un dus, cobora şi se pierdu în muşuroiul străzii. Hotăra sa intre în cafenea.

— Nu mă aşteptam să te văd astăzi pe aici!

Se întoarse lipsit de vlaga în direcţia vocii:

— Nici eu nu credeam ca vin.

— Ce ai mai făcut? Ieri păreai puţin abătut…

— Asta pentru că eram, răspunse, sorbind din cafea şi aprinzându-şi o ţigară.

— Şi azi nu mai eşti?

Tăcerea îi fu răspunsul…

— Ai reuşit să treci peste, sau tot acolo eşti cu gândul?

— E prea devreme încă. Trebuie să mai treacă timp.

Îl bătu prieteneşte pe spate şi îi întinse mana.

— Când vine, azi?

— Da. Răspunsul veni cu evidente ezitări, respirând greu, privind în jos spre cana, acum pe jumătate goală.

— S-a întâmplat ce trebuia să se întâmple.

Zâmbi absent, încuviinţând din cap, strângându-i mana prietenului său.

— Vorbim când ne întâlnim. Adică cât mai repede. Nu vreau să pleci fără să îmi iau la revedere.

— Nici eu nu vreau să plec fără să îmi iau rămas bun de la tine Dorule.

Îl mai bătu o dată pe umăr apoi se întoarse şi plecă.

La scurt timp, după ce plăti se ridica aruncând o privire către masa din colţul îndepărtat al cafenelei unde nu stătea nimeni. Ofta şi ieşi la fel de nehotărât cum intra. Tinerii umpluseră aproape pana la refuz terasele. Se uita în stânga şi în dreapta rătăcindu-se în vuietul asurzitor al străzii şi se opri lângă vitrina unui anticariat.

Fără să îşi dea seama, se văzu în parcul cu alei şerpuite printre castanii ţepeni şi deşi, ce ţineau umbra cuplurilor ce şedeau ghemuite pe mal, privind tăcute în aceeaşi direcţie lacul, prezentul şi viitorul. Tot pe mal stătea ghemuit şi el, de data asta singur, privind în trecut amintindu-şi cum o dată, în acelaşi loc, privea şi el lacul, prezentul şi viitorul de lângă cea cu care atunci se vedea la fel ca toţi aceşti tineri imbrtisati şi rătăciţi unul în ochii altuia, împreună toată viaţa.

Auzisem paşii mărunţi şi nesiguri îndoind firele de iarba şi făcându-le să scrataie. Sunetul se opri undeva în spate şi aproape de mine.

— Ştiam că am să te găsesc aici.

Rezemată de stejarul bătrân şi scorburos de lângă ponton, stătea nemişcată, citind aceeaşi carte. Vântul calm îi întorcea paginile şi fără să pară deranjata, continua sa citească, pe fata arătând stările prin care trecea, purtata de filele îngălbenite de vreme. Când s-a simţit privita, a ridicat ochii şi mi-a zâmbit timid, pentru a se reîntoarce rapid la lectura.

Parul îi flutura ca un steag şi d-abia şi-l dăduse de pe fata când i-am întins mâna recomandându-mă. O palmă îngustă, cu o piele fină şi rozalie, având degete lungi şi subţiri, ma prinse uşor, spunându-şi numele, lăsând la vedere o dantura alba, fără greşeala. Am stat atunci de vorba ore întregi, în care, atent la detalii, speram să nu îi găsesc vreun cusur acestei frumuseţi. Pentru prima dată, deşi îmi plăcuse enorm, reuşisem să mă abţin de la a mai comite veşnica mea gafa…

Mai de mult, văzusem poza unei fete de care m-am îndrăgostit fără să ştiu altceva despre ea. Amica mea îmi dăduse numărul ei de telefon şi după ce am sunat-o, aflând ca sta la căminul unei universităţi din apropiere, în aceeaşi zi, fără să mă fi văzut şi fără să vorbim vreodată, a trebuit să o conving să ne întâlnim. Ziua respectiva a fost

pentru mine una din rarele înşiruiri de întâmplări la sfârşitul cărora eu m-am găsit de fiecare dată fericit. În acea zi totul îmi ieşise exact cum plănuisem, întâlnirea cu ea fiind, cum se zice, „cireaşa de pe tort”. Când am văzut-o, cu părul ondulat aproape creţ, cu obraji-i rubiconzi ca frunza de toamna, îmbinând în priviri femeia supusa şi pe cea iscoditoare, potrivita de înălţime şi dreapta de spate, nu mai este nevoie să spun că m-a fermecat.

Ne aşezasem unul în faţa celuilalt la o masă din holul căminului unde timp de o oră am vorbit numai eu. Într-o oră îi povestisem despre mine cât trebuia în mod normal să afle în câteva săptămâni în care ne-am fi întâlnit în fiecare zi. Îi relatasem acelei necunoscute povestea zilei respective şi de ce era atât de fericita pentru mine, fără să îmi pot stăpâni emoţiile care ma năpădiseră, întrucât ştiam ca modelul ei era tot ce îmi închipuiam că vreau la momentul respectiv de la sexul feminin – comoditate, linişte şi echilibru din partea unei frumuseţi care să rămână măgulita de calităţile mele. A doua zi, când trebuia să ne întâlnim în aceeaşi universitate, nu răspundea la telefon şi disperat, am sunat-o până la sfârşitul zilei. De atunci, nimic.

Sunt în viaţa experienţe care cu timpul ti le aminteşti ca fiind mărunte ca durata, dar imense ca învăţătura. În astfel de momente devii brusc mai deştept realizând ruşinat că ai trăit până atunci în prostie. Nu a fost prea plăcut să îmi dau seama că în loc să oferi cât se poate de sincer şi fără nicio reţinere poate cel mai frumos cadou pe care poţi să îl faci celui pe care-l placi – sentimentele şi tot eul tău, împărtăşindu-i toate calităţile tale lăsând să se înţeleagă că le-ai expus pentru a fi folosite în voie – trebuie să fi viclean pentru a-i spune „te iubesc” atunci când simţi asta. Nu a fost prea plăcut să îmi dau seama că nu mai pot rosti cele două cuvinte de fiecare dată când acel entuziasm ce îmi da impresia că sunt o forţă fără limite, cunoscând adevărata fericire ca într-o oarecare joi o pot lua în braţe pentru că aşa vreau, sau că îi pot da un cadou doar pentru ca tot romantismul din lume nu mi se mai pare de ajuns, va trebui să spun de-acum „te iubesc” lângă un peisaj, în timp ce îi întorc în deget un inel, sorbind dintr-un pahar de cristal un vin roşu ascultând muzica ambientala. Dacă nu, voi avea să risc să nu fiu crezut. Deci iubirea devenise mai întâi de toate o problemă de ambianţa…

Atunci am hotărât să mă las descoperit cu timpul, cât mai târziu, cu atât mai bine, cât mai puţin cu atât mai sigur.

Astfel, atunci eu am vorbit puţin, ea a vorbit mult, aflând multe despre ea, în timp ce ea despre mine mai nimic.

După doi ani de zile, sfârşitul ne găsise în acelaşi loc în care începuse idila noastră, împrejurările demne de poveste unde natura lăsase doar pentru noi un colţ de paradis ce exista doar atunci când îl priveam împreună, mi se păreau acum la fel de…

— Triste ca şi tine?!…

— Îmi pare rău, de acum nu voi merge mai departe împreună cu tine.

— Ma ştii pe mine, nu am să-ţi cer motive. Am încredere în puterea de decizie a unei femei, iar tu te-ai gândit cu mult înainte şi ai luat-o deja. Sper să fi făcut alegerea cea bună pentru tine, nu voi încerca să te conving să te răzgândeşti. Am avut doi ani de zile la dispoziţie, eu să ştiu cui voi avea să-i duc dorul, iar tu, pe cine laşi în urmă.

Motivele sunt de prisos când femeia a hotărât că te va părăsi. Nu vreau să spun că este puternic acela care din orgoliu nu le cere, întrucât dragostea ar trebui să fie pentru toţi cea mai mare slăbiciune şi ar trebui să ne arătăm asta cât de des se poate. Dar maturitatea înseamnă a lua decizii şi a reflecta la acestea cu timpul, recunoscându-le efectele produse fata de noi şi fata de cei pe care i-a privit, distingând binele acestor decizii de răul lor, ajungând astfel să le trăim consecinţele.

(… nu voi cuteza asupra descrierii naturii încât importanta ce i-o atribui în aceasta povestire este doar pentru a-mi rememora gândurile într-un cadru şi o atmosferă „ca de poveste”, căci în realitate, numai asta nu a fost…)

— Lucrurile s-au schimbat, iar noi d-abia dacă mai vorbim. Eşti tot timpul cufundat în scrierile tale.

— Asculta…

— Nu Alex. Acum două zile m-a cerut în căsătorie. Am acceptat. De mâine ma voi muta cu el.

Pe cer îşi făcură apariţia nori de ploaie, vântul se înteţi brusc,

şuierând cu evlavie prin iarba deasa, printre coroanele stejarilor, vârfurile ramurilor aplecându-se uşor.

La început, râdeam plini de bucurie, amuzaţi de orice, fără să ştim cum altfel ne puteam exprima emoţiile fiecărei întâlniri. După sărutul de despărţire al fiecărei zile, aveai pe fata un zâmbet atât de cald, iar acompaniat de privirea fixa şi pătrunzătoare, iubirea ce mi-o arătai în fiecare zi prin aceste două gesturi avea în ea un iz de tristeţe. La sfârşitul fiecărei zile, în timp ce eu zâmbeam bucuros ştiind ca mâine va începe o nouă zi în care vei avea să fii lângă mine în timp ce te iubesc, tu zâmbeai trista pentru că s-a terminat ziua de azi.

Când m-am întors pentru a te privi, valiza îţi aluneca uşor din mana, căzând pe iarba moale, şi la fel, pe obraz, aluneca uşor o lacrimă. Aidoma sfârşitului primelor noastre întâlniri, aveai acum întipărite pe fata aceleaşi gesturi, şi mi le arătai cu aceeaşi tristeţe. Vedeai la sfârşitul fiecărei zile, sfârşitul ireparabil de acum. Dar, dacă atunci ştiam că este o reflexie a iubirii ce mi-o purtai, acum este numai un regret al sfârşitului unor înşiruiri de obişnuinţe şi deprinderi care la început te-au fermecat, apoi au devenit parte din tine, pana au ajuns să te plictisească şi să te intrige. Căci asta este o relaţie, iar înşiruirea de obişnuinţe, de deprinderi, devin simple aberaţii, în cel mai bun caz povestite cu titlu de exemplu într-un cerc de prietene care îşi discuta ca să treacă timpul, relaţia trecută, actuala sau visele despre cea viitoare. O dată au fost doi ani de întâmplări demne de roman, acum sunt amintiri de câteva secunde…

— Dar să ştii, că te-am respectat întotdeauna, te-am iubit şi nu am încercat o clipă să te schimb. Însă, în ultimul timp atât a rămas din ce aveam o dată – respectul…

Respectul este o deprindere nobila. Înveţi să respecţi un om la fel cum înveţi să-l şi iubeşti. Sentimentul iubirii readuce tot ce este nobil într-un om. La începutul relaţiei iubirea ne era tot mai intensa şi la fel şi respectul, dar ce era într-adevăr nobil despre acestea era inconştienta cu care ni le arătăm unul altuia în fiecare zi. Dar a venit un moment când am început să conştientizăm aceste sentimente ce o dată ne atrăgeau unul în braţele celuilalt, mai mult, venise momentul în care conştientizarea sentimentelor nostre era de fapt conştientizarea

limitelor lor. De atunci, sfârşitul se anunţa foarte aproape şi nu am fost surprins că tu ai fost cea care a rostit ce gândeam amândoi.

Devenisei conştientă de respectul pe care mi-l purtai şi într-adevăr, atât mai rămăsese. Începutul relaţiei noastre a ţinut doi ani, sfârşitul pe care îl trăim, începea acum o săptămână.

Zâmbi privind-o fix: – Sara peste o săptămână voi pleca şi eu. Prin asta, las în urma tot ce m-a frământat aici şi iau cu mine tot ce m-a bucurat. Pe tine te voi „lua" toată.

Când se apropie, fata lăsa capul în jos pentru a-şi ascunde ochii înlăcrimaţi. O mângâie uşor pe par şi îi ridica capul. Se priviră o clipă, îi zâmbi temător. Îi deschise palma şi îi puse cheia apartamentului, apoi se îndepărtă fără să privească înapoi.

Rezemat de stejarul bătrân de lângă ponton, îl privi îndepărtându-se, în timp ce o ploaie deasa şi calda de vara pustiise pe nesimţite parcul animat de dragoste.

Îmi amintesc că în urmă cu o săptămână, am fost invitaţi la petrecerea unei zile de naştere între foştii colegi din facultate. Evenimentul avea să fie ţinut în casa imensa a bunului meu prieten David Bertoire. Numele sau a fost purtat de străbunicul acestuia Bentol David Bertoire, erou al Franţei, un revoluţionar al cărei figura portretizata şi „închisă" între ramele aurite de pe peretele din fata uşii, te coplesa precum frica. Ochii întunecaţi, oţeliţi, mustaţa nu foarte deasa, răsucita atent la margini, cu buzele tot timpul strânse, având în mâna sabia cu care parca sfida adversarul, mi-au creat o stare de nelinişte, răceală acestui om, chiar dacă priceput „închisă" într-un tablou, tensiona atmosfera. Ne-a primit sora acestuia, prientenul meu coborând la puţin timp după ce ne făcusem comozi pe una din canapelele cu apa, şi ele închise la culoare, parca pentru a se asorta cu înfăţişarea din tablou. Nu voi mai retine atenţia asupra detaliilor întâlnirii deoarece nu sunt la fel de spectaculoase şi de uimitoare precum privirea iubitei mele ce se afla „singura" cu David Bertoire în acea casă, de cum acesta intra pe uşă. Pe salteaua cu apa, înţelesesem ca „valurile" ma vor purta din acel moment, în direcţia opusa ei. După masa, am fost poftiţi să facem o plimbare doar noi, pentru a cunoaşte vastul domeniu al acestor nobili. În tot acest timp, subiectele lui David erau din ce în ce mai plictisitoare, în timp ce a mea iubita părea din nou ca uita, ca merge la braţ cu mine. Cum situaţia continua, am

hotărât să părăsesc locul în care noua iubire avea să se înfiripe, pentru a mă duce să fiu singur şi uitat pe canapeaua cu apa. Era oricum, mai comod.

Ma înşelasei de fapt, de prima oară când ai rămas singura cu el în acea camera câteva minute. Era o chestiune de timp până când atracţia pe care o simţisei fata de el de cum intrase atunci în încăpere, avea să se consume într-o apropiere orizontala. Ştiam asta, la fel cum ştiam ca inevitabilul se va produce.

Când mi-ai adus la cunoştinţă, afectata despre aceasta, după cum am spus, rămăsese din noi doar respectul. Era deci un motiv mult prea şubred pentru a rezista tentaţiei, mai ales ca în astfel de momente, apariţia unei persoane noi, dacă este şi potrivita noilor cerinţe, poate însemna o cale de ieşire din actuala şi desueta relaţie. Este însă şi cea mai dezonoranta cale de ieşire. Aş fi preferat să îmi dai telefon şi să pui capăt relaţiei exact înainte să o faci, dăcât să îmi spui acum după ce te-ai uitat de atâtea ori în braţele lui. De atâtea ori, în braţele lui, ai uitat de mine…

Mulţi spun ca, dacă femeia este iertata tocmai în astfel de momente, ea poate să înceapă să te iubească din nou, foarte intens. Poate aşa este, şi poate în alte condiţii te-aş fi iertat şi eu, dar şi pentru mine, respectul era tot ce mă mai ţinea lângă tine. Într-un fel te-am înţeles şi nu am vrut să te superi când ţi-am răspuns cu calm şi neprefăcută indiferenta ca ştiam ce făcusei. Înţelesesem însă ca voiai să mă vezi furios, disperat, încă iraţional îndrăgostit de tine. Şi acum mă mai trezesc gândindu-mă, fără să ştiu de ce, ce s-ar fi întâmplat dacă, măcar de amorul artei, m-aş fi prefăcut…

Păcat însă ca nu mi-au plăcut niciodată jocurile în iubire. Nu mi-au plăcut – pentru ca iubeam, nu mă jucam! – iar la sfârşitul unei relaţii, jocurile acestea îmi pierdeau timpul. Sau poate asta gândesc acum, când nu mai iubesc pe nimeni…

L-am privit, rămânând înmărmurită în faţa uşii. Într-adevăr nu l-am văzut până acum niciodată să-mi vorbească aşa serios şi cu atâta calm. Am vrut atunci să nu fi înţeles ce vrea să zică, am vrut să nu fi ştiut sensul cuvintelor lui. Dar ştiam. Nu sunt ipocrita, aşa că am tăcut.

A scos dintr-un dulap două pahare, le-a umplut combinând un alcool cu suc de portocale, am ridicat paharele, în sens de „noroc”, privindu-ne fix în ochi în timp ce savuram prima înghiţitură a acestei licori. O beam de obicei în singurătatea nostra, dar niciodată nu mi s-a părut mai răcoroasă decât acum. Îl admiram pentru aceste momente în care parca îmi ghicea gândurile, ştiind parca că nu vreau să port această discuţie. Îl admiram pentru ca niciodată nu ştiam ce se petrece de fapt în mintea lui, reuşind să se învăluie în mister şi dezvelindu-mă pe mine. S-a rezemat de fereastra, şi-a aprins o ţigară, apoi mi-a zâmbit de parca nimic nu s-ar fi întâmplat. Au urmat clipe stânjenitoare de tăcere pana s-a îmbrăcat şi a ieşit pe uşa, fără să spună nimic. Ştiam unde îl voi găsi. Mi-am făcut bagajele, aruncând o ultimă privire pe fereastra unde ne plăcea să privim trecătorii în drumurile lor şi apusurile acelea, atât de diferite în fiecare zi. Cafeneaua Roca, care a făcut timp de doi ani parte din decorul relaţiei noastre, era la fel de plina când am intrat, sperând că îl voi găsi stand singur şi îngândurat la masa din colţ, ateptându-mă, la fel ca de fiecare dată.

— Buna seara doamna, cum o mai duceţi?

— Dorule, unde este?

— A fost mai devreme, a băut o cafea apoi a plecat fără să spună unde.

— Dorule nu vreau să pierd legătura cu unul dintre singurii prieteni pe care îi am.

— Atunci n-o pierde, spuse râzând.

— Eu am să plec acum, am un avion de prins.

— Drum bun domnişoară. Masa din colţ va rămâne pentru totdeauna a voastră, şi am s-o păstrez aşa în speranţa că ne va găsi din nou, cândva în viitor, pe toţi trei, punând lumea la cale fericiţi şi mai împliniţi.

— Întotdeauna priceput la cuvinte. Asta ne-a atras pe toţi în cafeneaua ta. Eşti într-adevăr un om extraordinar. Mulţumesc pentru prientenia ta Dorule. Ne-am îmbrăţişat, luându-ne la revedere şi jurându-ne că vom avea să ne revedem cât de curând.

— Sara, în parc ai încercat?

Nu mai văzusem parcul de o săptămână, iar starea mea îl schimbase radical. Deşi în jurul meu bărbaţii îşi iubeau femeile iar ele se lăsau iubite, eu îl vedeam mai pustiu ca niciodată.

Stătea nemişcat, lângă stejarul bătrân şi scorburos de lângă ponton, privind înspre lac, iar eu privindu-l pe el.

— Ştiam că am să te găsesc aici!…